

Gene de smoală

Lorena Craia

În crângul meu aspru de-atâtea sălcii
Se-așază o lună pe marginea bărcii,
Iar lacul privește la mine cum tac
Și plute de iarbă din mine desfac.

Când păsări de noapte îmi cântă difuz,
Cu ochii lor galbeni spre cerul ursuz,
Absorb luciul apei în ochiul deschis –
Un ochi care-mi ține un soare închis.

Mă rabdă pădurea, mă rabdă și cerbii,
Iar vântul mă-ntreabă de ce firul ierbii
Așteaptă, o vreme, luna de seară;
Să uite, să plece, să nu mă mai ceară!

Pe cerul sălbatic copacii se zbat,
Din crengi și din păsări îmi crește un pat,
Pe care m-așez cuminte, în tihnă,
Cu ochii mei galbeni pentru odihnă.

Apoi totul doarme. Oile rânduri
Se-adună în turmă – moină de gânduri –,
Cocorii se rup în stol de mărgele,
Iar stolul de noapte mă poartă cu ele.

Aici m-am născut, la prima rafală,
Din vântul câinesc, în râul de smoală,
Aici sunteți voi și cu voi am crescut,
Aici mă sfârșesc spre un nou început.

7 septembrie – 16 octombrie 2016, Constanța